

obč. zák. darování dle jeho hodnoty ve smyslu §u 794 obč. zák., pokud ovšem se při tom nevyskytly sporné otázky, jež nelze řešiti prostředky nesporného řízení (§ 2 čís. 7 nesp. říz.). Nekoná-li se však pozůstalostní řízení, protože darováním za živa zůstavitele bylo, jak tvrdí navrhovatel, celé jeho jmění vyčerpáno, není ani možno, by bylo v nesporném řízení o tom jednáno. Na pořad práva přísluší v každém případě nárok na vydání darování dle §u 951 obč. zák. a v jeho průběhu řešiti jest veškeré otázky sěm spadající, totiž zda navrhovatel jest nepominutelným dědicem a zda postupem jmění za živa zůstavitele nastalo darování, k němuž možno při výpočtu povinného dílu dle žádosti přihlížeti, zda tímto darováním byl povinný podíl vůbec neb do jaké části zkrácen a zda proto zkrácený nepominutelný dědic se může domáhati vydání darování za účelem uspokojení vypočteného povinného dílu.

Čís. 5344.

Nesplniv včas a plně potvrzeného vyrovnání, ztrácí dlužník výhody z vyrovnání (§ 57 vyr. řádu) bez ohledu na to, jak velký jest rozdíl v čase neb obnose a z jakého důvodu vyrovnání včas a plně nedodrženo. Lhostejno, že to dlužník nezavinil.

(Rozh. ze dne 6. října 1925, Rv II 407/25.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení celé pohledávky, jež byla účastna vyrovnacího řízení o jmění žalovaného, tvrdě, že žalovaný zaplatil na vyrovnací splátku 246 Kč 08 h, splatnou dne 2. března 1925, teprve dne 13. března 1925 jen 243 Kč 50 h. Oba nižší soudu žalobu zamítly, Nejvyšší soud uznal podle žaloby.

D u v o d y:

Dovolání, opřené o duvod §u 503 čís. 4 c. ř. s., jest opodstatněno. V napadeném rozsudku bylo zjištěno, že manželka žalovaného, která mu vede, poněvadž se o to nemůže starati, korespondenci a knihy, zavinila, že žalobce neobdržel první splátky z uzavřeného a potvrzeného vyrovnání plně, poněvadž ji vypočítala pouze dle jistiny a nikoliv dle vyššího peníze, v němž jest zahrnuto i příslušenství. Právem dlužno zdůrazniti, že se tak stalo ze zavinění, neboť žalovaný při vyrovnacím řízení uznal tuto úhrnnou pohledávku 2.460 Kč 36 h a sám přiznává, že vyrovnací správce ho hned po vyrovnání upozornil, že 10% kvoty má vypočítávati podle tohoto peníze, jak jest ve sloupci 9 tabely tužkou uveden. Sám nyní dále přiznává, že ve smyslu §u 1313 a) obč. zák. byl by zodpovědným za provinění osoby, jejíž služeb použil. Poukaz na §§ 872 a 876 obč. zák., že se tu jedná o nepatrný a nezaviněný omyl, není případný a je též bez významu, že nedoplatek první splátky byl zapraven ihned, jakmile žalovaný na to byl obnovením žaloby, doručené 10. března 1925, upozorněn. Směrodatným jest ustanovení §u 57 vyr. ř. ve znění čl. III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n., jenž praví, že dlužník, nesplní-li včas a plně potvrzené vyrovnání, ztrácí výhody z vyrovnání.

Nečiní rozdílu, jak velký jest rozdíl v čase neb penízi a z jakého důvodu se nedodržení stalo. Ani příčina nezaviněná nemůže míti významu. V tomto případě však včasné a plné dodržení vyrovnání bylo opomenuto dokonce zaviněním na straně žalovaného. Vyrovnáním se poskytují dlužníku zvláštní výhody na základě kompromisu mezi zájmy věřitelů a zájmy dlužníkovými, ale jen za předpokladu, že dlužník aspoň povinností z vyrovnání dostojí přesně. Je-li tedy podle §u 53 vyr. ř. dlužník zbaven vyrovnáním povinnosti nahraditi věřitelům újmy, jež trpí, jest záhodno, a spravedливо v zájmu věřitelů, by takových výhod byl účasten jen dlužník, jenž převzaté závazky z vyrovnání splní (viz motivy důvodové zprávy čís. 3972 ke vládnímu návrhu zákona čís. 99 23). Neučiní-li tak dlužník, musí nésti přísné následky zákona, poněvadž nelze od věřitelů požadovati ještě další shovívavost neb újmu. Jako nikdo by nemohl pokládati za neodůvodněnou žalobu neb exekuční žádost, kdyby dlužník nedopatřením nevyhověl přesně a úplně své povinnosti v den splatnosti, tak stejně není neodůvodněný ani nárok vyrovnacího věřitele, nesplnil-li dlužník převzaté vyrovnání včas a úplně.

Čís. 5345.

Okolnost, že byla povolena exekuce na nezabavitelnou mzdu, nelze uplatňovati rekusem, nýbrž návrhem dle §u 39 čís. 2 ex. ř., leč že by předpoklady nezabavitelnosti byly zřejmy již z exekučního návrhu.

(Rozh. ze dne 7. října 1925, R I 648/25.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením duchodu dlužníka, jež mu přísluší jako zaměstnanci ve výši plus 50 Kč týdně ze mzdy a příkázáním polovice duchodu těchto k vybrání až do výše vykonatelné pohledávky. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud uvádí v rozporu se spisy, že podle obsahu samotného návrhu exekučního činí služební příjem dlužníkův jenom 50 Kč týdně, a z toho odvozuje, že dlužník vzhledem na zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. a v tomto zákonu stanovené existenční minimum 6000 Kč ročně nemá vůbec příjmu, exekuci podléhajícího, že proto není zákonitých podmínek pro zabavení dlužníkovy mzdy. Rekursní soud přehlédl, že vymáhající strana netvrdila ve svém návrhu, že dlužník má mzdy pouze 50 Kč týdně, nýbrž že tvrdila, že dlužník má mzdy 4 Kč 80 h za hodinu, a že navrhovala, aby dlužníku z této mzdy zabaveno bylo pouze 50 Kč týdně. Podle tohoto tvrzení činila by dlužníková mzda při úplné době pracovní 216 Kč týdně, nebo-li 864 Kč měsíčně, jak bylo navrhováno a také povoleno prvním soudem, zbývala by dlužníku měsíční volná mzda 664 Kč, tedy o 164 Kč více, než činí měsíční nezabavitelné minimum. Z toho vyplývá, že navrhovaná exekuce povolena byla soudem první stolice zcela správně. Jiná otázka je, zda může okolnost, že